

Arrest

nr. 171 139 van 30 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juni 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H.-P. R. MUKENDI KABONGO KOKOLO, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 13 februari 2016 beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 15 juni 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing wordt verzoeker op 17 juni 2016 ter kennis gebracht.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt vervolgens op 16 juni 2016 de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor een duur van zes jaar. Deze beslissing wordt verzoeker eveneens op 17 juni 2016 ter kennis gebracht.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze procedure immers voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van “een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel” die op korte termijn zal worden uitgevoerd. De Raad stelt vast dat het thans door verzoeker bestreden inreisverbod – waarvan hij eveneens de schorsing bij hoogdringendheid vordert – geen verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel is zoals bedoeld in de vreemdelingenwet, zodat dient te worden besloten dat de ingestelde vordering onontvankelijk is in zoverre deze is gericht tegen deze beslissing.

Daarenboven, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat ook voor andere beslissingen de procedure tot schorsing bij hoogdringendheid kan worden aangewend – thes is die geen steun vindt in de bewoordingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet –, dan moet toch ook worden opgemerkt dat verzoeker met zijn uiteenzetting in het verzoekschrift niet aantoonde dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing met betrekking tot de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure een arrest van de Raad onherroepelijk te laat zou komen en dus geen nuttig effect kan hebben. Hij beperkt zich ter onderbouwing van het hoogdringend karakter van zijn vordering immers tot een verwijzing naar het feit dat verweerder het ten aanzien van hem genomen bevel om het grondgebied te verlaten op korte termijn zal uitvoeren. Het gegeven dat verweerder het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten gedwongen zal uitvoeren laat de Raad evenwel niet toe te besluiten dat een hoogdringende behandeling van een schorsingsverzoek dat is gericht tegen het in casu bestreden inreisverbod vereist is. Er is derhalve hoe dan ook niet voldaan aan de in artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gestelde vereiste dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

2.2. Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder als volgt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering.

De vordering is immers (onder meer) gericht tegen een verwijderingsmaatregel die gepaard gaat met een vasthoudingstitel, en waarvan de tenuitvoerlegging bijgevolg vanaf het begin imminent was. In deze situatie geldt de beroepstermijn zoals bepaald in artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet die ingaat met de kennisgeving van de beslissing waartegen ze is gericht.

De bestreden beslissingen werden verzoeker ter kennis gebracht op 17 juni 2016. De in artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bedoelde beroepstermijn van 10/5 dagen ging bijgevolg in op 18 juni 2016. Het betrof in casu ook reeds een tweede verwijderingsmaatregel, hetgeen verzoeker niet betwist, waardoor de verkorte beroepstermijn van vijf dagen gold. De op 29 juni 2016 ingestelde vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook manifest buiten de termijn bepaald in artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet ingediend.

Verzoeker brengt noch in zijn verzoekschrift noch ter terechtzitting elementen aan ter weerlegging van voormelde vaststelling of die aantonen dat de laattijdigheid van de vordering te wijten is aan overmacht.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk ratione temporis.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

I. CORNELIS